

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Jo, i høj grad. Et godt eksempel på en kompensation er det initiativ, Danmark har taget sammen med andre nordiske lande, hvor vi tager ned til Afrika og netop bistår med at klare den liberalisering, som vi taler om her. Det er et godt eksempel på kompensation.

Men jeg har forstået på spørgeren, at det, der tales meget om her, er kontanter. Det er kontant kompensation, og der må spørgeren så svare på, hvor man har tænkt sig, at de penge skal komme fra, hvor man vil tage de midler fra. For vores udviklingsbistand skal selvfølgelig, og det er også det, udviklingsministeren har redegjort for, strømlines, sådan at der er sammenhæng mellem vores liberaliseringer på WTO-området og vores udviklingsbistand, så der er samklang og de understøtter hinanden. Det er der klart redegjort for, så jeg ved ikke rigtig, hvad det er for en yderligere kompensation, der tales om.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Når vi taler om kompensation, handler det om, at Venstres holdning til det her betyder, at der er nogle fattige lande, som bliver endnu fattigere i Afrika. Det er et reelt problem, mens hele verden kører derudad med 120 km/t. Faktisk forventer Fødevarerøkonomisk Institut 100 milliarder dollar ekstra i velfærdsøkonomien, hvor EU får størstedelen af dem. Samtidig er der altså nogle fattige lande, som bliver endnu fattigere.

Det er da en lille ting at bede om, at man går til WTO-forhandlingerne og prøver at finde en mekanisme, som kan hjælpe de her fattige lande og kompensere dem for, at vi andre skal køre derudad på velfærdsbølgen på deres bekostning.

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Det er også derfor, at jeg er meget tilfreds med, at vores udviklingsbistand netop kanaliseres hen til verdens allerfattigste lande, bl.a. for at få gang i deres erhvervsliv og de andre ting, som understøtter den her udvikling.

Men jeg har endnu ikke fået noget svar på, hvor de der penge skal komme fra. Er det noget, vi skal sætte på den danske finanslov? Er det EU's budget, det skal tages ud af, og hvordan vil man strikke det der sammen?

Det er jo en gratis omgang at tale om kompensation, hvis man ikke samtidig forholder sig

til, hvordan den skal findes, og hvordan den skal fordeles.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere, der har bedt om ordet for korte bemærkninger.

Jeg skal give ordet til næste ordfører, det er hr. Mogens Lykketoft.

Mogens Lykketoft (S):

Jeg synes, debatten frem til nu har afsløret, at man fra regeringsflertallets side end ikke har styr på, hvad man selv mener.

Det havde selvfølgelig været smukkere, hvis et forslag til vedtagelse, sådan som der har været tradition for det, og sådan som vi sikrede det i hvert fald i den tid, jeg var udenrigsminister, havde kunnet vedtages med et meget bredt flertal. Når det ikke kommer til at ske i dag, er det jo først og fremmest, fordi man har sjusket med det. Man har end ikke fra udenrigsministerens side villlet sætte sig ned sammen med Socialdemokratiet, Radikale og SF og finde ud af, om vi var uenige.

Det er allerede blevet sagt af både den radikale og SF's ordfører, at vi jo ikke har stillet noget krav om, at udenrigsministeren skal komme hjem med et ganske bestemt forhandlingsresultat fælles for EU. Det eneste, vi beder om, er, at Danmark har en stærk stemme med hensyn til at prøve at trække EU til en meget offensiv holdning.

Hvorfor skal vi have det, og hvorfor er det mere påtrængende nu, end det var for 2 år siden? Jo, der var et forhandlingssammenbrud i Cancún. De toneangivende udviklingslande mistede tålmodigheden med den vestlige verden.

Hvis det her skal lykkes, kræver det større bøjninger fra vores side. Det må EU forstå, det må den danske regering bidrage til at EU forstår. Det er sådan set det, det handler om.

Det er efter al min erfaring nonsens og forkert, at vi svækkes i den internationale sammenhæng ved udtrykkeligt at sige, hvordan vi helst ville have det var. Det er en forkert betragtning.

Kl. 18.20

Når alt det her er sagt, vil jeg bare sige: Jeg går uden videre ud fra, at inden der skal gives et konkret forhandlingsmandat i Europaudvalget, så finder regeringen sine egne ben, og så finder regeringen et fælles fodslag med de partier, som er EU-positive. Det her er jo en EU-sag. Regeringen har mulighed for at tænke sig om, og så